

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 99.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939856096/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

derop, og underrettede sin Kone om, at han havde anmodet Frøken Helene Johnsen, en ung Dame af deres Bekjendtskab, om at tage i Huset til dem som Barnets Pleiemoder og tilkommende Opdragerinde; efter denne Proclamation kjørte han hen at hente hende. Fru Aagesen omfavnede hulkende sin Søn, der fra dette Øieblik hadede den forventede Opdragerinde.

Imidlertid fik dette Had en svær Kamp at bestaae mod den Tiltrækningskraft, Skjønhed og Ynde i saa høi Grad udøver over Børn, og som Viggo trods nogen var modtagelig for. Men han besad en fast Villie – og han saae sin Moder græde! Vel indtraf stedse hyppigere Scener, der stilledes hende i et uværdigt Lys ligeoverfor den blide, indtagende Helene, og jo mere han voxede til, fik han Øiet op for den store Forskjel mellem disse to Personligheder; men en medfødt Ædelmodighed, der gjorde ham tilbøielig til at tage den Svageres Partie og oprørt over ethvert Misbrug af den Stærkeres Ret, var en stadig Modvægt mod det Indtryk, den smukke Pige gjorde paa ham. Hans barnlige Raisonnement var: »Moder er Faders Kone – Fader er Moders Mand, ikke Frøken Johnsens!» og denne urokkelige Tro paa den ægteskabelige Eiendomsret stillede i hans Tanker Helene lig med Tyve og Røvere – thi Aagesen offrede hende rigtignok al den Tid, han kunde spare fra sine Forretninger, mens Moderen udtømte sig i Klager for den opvoxende Dreng, der hørte paa hende med mørk og hevngjærrig Medlidenhed.

Den lille Minona sluttede sig derimod udelukkende til sin Fader og Pleiemoder, der forenedes saavel i levende Æmhed for dette yndige Barn, som i gjensidig Kjærlighed til hinanden. Skjøndt de aldrig talte om deres Følelser, søgte dog ingen af dem at skuffe sig selv ved at give dem et mindre forargeligt Navn, men Aagesen agtede den Forbindelse, han frivillig havde indgaaet, til den paa en lovlig Maade var hævet, og i Helenes jomfruelige Hjerte yttrede Kjærligheden sig fornemmeligt i inderlig Trang til at gjøre den Elskede lykkelig, formilde hans Bekymringer og forskjønne hans Omgivelser. Hendes Bestræbelser i denne Retning havde ogsaa, trods al lydelig Modsigelse, en god Indflydelse. Fru Aagesen var altfor lad til ikke med Glæde at overlade sit Husvæsen til en Andens Omsorg, især da hun derved fik Leilighed til at udfylde et nyt Capitel i sin Lidelseshistorie med den Undertrykkelse hun var Gjen-